

פרשת שמיני תשפ"א – טרגדיית נדב ואביהו וההשראה לחיים

1. **שמות כד,א:** ואל משה אמר עלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהו ושבעים מזקני ישראל – **רש"י:** פרשה זו נאמרה קודם עשרת הדברות. **במדבר ג:** ואלה תולדות אהרן ומשה ... ואלה שמות בני אהרן, הבכור נדב ואביהו אלעזר ואיתמר – **רש"י:** ואינו מזכיר אלא בני אהרן? אלא נקראו תולדות משה, לפי שלמדן תורה וכל המלמד את בן חברו תורה כאלו ילדו. **ויקרא י,ג:** ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר ה' לאמר בקרבי אקדש – **רש"י:** 'הוא אשר דבר' -היכן דבר? 'ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי' – אל תקרא בכבודי אלא בכבודי. אמר משה לאהרן: אהרן אחי, יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור בי או בך ועכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך.

ויקרא ט,כג: ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם – **רש"י:** אמרו 'ויהי נועם ה' אלקינו עלינו', יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם. לפי שכל ז' ימי המלואים שהעמיד משה למשכן לא שרתה בו שכינה והיו ישראל נכלמים ... כל הטורח שטרחנו שתשרה שכינה בינינו ונדע שנתכפר לנו עון העגל. אמר להם ... אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שע"י קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם. **כד:** ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העלה ... וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם.

2. **ויקרא י:** ויקחו בני אהרן נדב ואביהו איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטרת ויקרבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם: ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה' – **סנהדרין נב,א:** שני חוטין של אש יצאו מבית קודש הקדשים ונכנסו בחוטמו של זה ובחוטמו של זה ושרפום.

רש"י: רבי אליעזר אומר: לא מתו בני אהרן אלא שהורו הלכה בפני משה [ויקריבו אש זרה אשר לא צוה]. רבי ישמעאל אומר: שתויי יין נכנסו למקדש. תדע שאחרי מיתתן הזהיר הנותרים שלא יכנסו שתויי יין [כמו שממשיך: 'יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד ולא תמתו']. משל למלך שהיה לו בן בית (מצאו עומד על פתח חנויות והתיז ראשו ומינה בן בית אחר תחתיו. ואין אנו יודעים למה הרג הראשון, אלא ממה שציווה את השני 'לא תיכנס בפתח חנויות' ואנו יודעים שמשום כך הרג הראשון). **במדבר ג,ד:** וימת נדב ואביהו לפני ה' בהקרבתם אש זרה ... ובנים לא היו להם.

3. **מדרש ספרא:** כיון שראו אש חדשה, **עמדו להוסיף אהבה על אהבה.**

העמק דבר במדבר טו,לט: מי שפורש לעבודת ה' ומתבודד ושוקע עצמו לאהבת ה', עליו לשמר מצווה בזמנה ולא לקפח מעשה המצוות בשביל דבקות ח"ו. כבר אמרו חז"ל 'גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה'. שכן מצינו באברהם אבינו שאמר לקב"ה 'אל נא תעבר מעל עבדך' [ועזב השכינה כדי לקבל האורחים]. שכן **גדולה לפני ה' מצוות הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה.** ולכן מי שהגיע לאהבת ה' והקבלת פני שכינה – עליו להפסיק דבקותו ולהזדקק למצווה שבאה על ידו.

4. **תחילת אחרי מות:** וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וימתו - **אור החיים:** למה הוצרך לומר 'בקרבנתם' וגו' והלא כבר הודיע הדבר במקומו 'ויקריבו אש זרה'? ... אלא דרך מיתתן היתה **בקרבנתם לפני ה' - פירוש שנתקרבו לאור העליון בחיבת הקודש ובה מותו,** והוא סוד הנשיקה שבה מתים הצדיקים. והנה ההפרש הוא שהצדיקים מתקרבת הנשיקה להם ואילו הם **נתקרבו לה!** והוא אומרו 'בקרבנתם לפני ה' וימותו' - שהגם שהיו **מרגישים במיתתם,** לא נמנעו מקרוב לדביקות, נעימות, עריבות, ידידות, חביבות, חשיקות, מתיקות, עד כלות נפשותם מהם.

ליקוטי שיחות ג/988: חטא בני אהרן התבטא בשאיפה להגיע לכלות הנפש, לפרישה מהגוף, 'רצוא' בלי 'שוב'. התשוקה הזו התבטאה בכל הפרטים האמורים: הם נכנסו לפני ולפנים בתוך המשכן, כדי לעלות מעלה ומעלה ולהתרחק מהעולם של מטה ... לא היו להם נשים והם לא עסקו במצוות פריה ורביה שעניינה להמשיך נשמות בגופים. עבודתם הייתה בתנועה הפוכה: לברוח מצרכי הגוף.

לקו"ש לב/100: גודל דבקותם בה' עד לכלות הנפש התבטא בזה שהקטירו קטורת. שכן עבודת הקרבנות על מזבח החיצון עניינה להעלות חפצי העולם שמחוץ הימנו. בעוד שהעבודה דקטורת על המזבח הפנימי היא ההתקשרות עם הקב"ה על ידי גילוי פנימיות נפשו שקשורה בדרך ממילא עם ה'.

שם ג/992: ההוראה **לכל יהודי: לכל אחד ישנם זמנים שהם נמצא בהתעוררות,** כמו שבת ויום טוב, שבהם הוא מנותק ומרומם יותר מהעניינים הגשמיים. ואולם העיקר הוא 'נכנס בשלום ויצא בשלום', לחזור לעולם מתוך כוונה לעשות שלום בין אלוקות והעולם ולנהל את חיי החול לשם שמים.